

Ta czeća Krcz,

Džeržana na tu nedželu Estomih.

Spiwane bu:

Džesu, moje swietko ty, kiž ty sam stwojei dušhu, tak jara lubował me by, so ja to wurež nemžu, nech moja dušha, žesu teže slubosnym požadanjom, swoščenjom, ničk sašo lubuje swutrobnyim lubowanjom.

D dy by moja wutroba schaf wottewrena byla a trowu krej, kiž pschelata je wsarodži, picž yła; ach! so by moja wutroba schaf swele sdyšwanjom, spožadanjom po tebi stonala psched wulkim lubowanjom.

Moj žesu! trowa luboš je tak škotka, rjana, krasna, so pschi nej, dnž škosz trechi me, mi wutroba je jasna. Da nech schaf nicžo nemyslu, nedaj mi nicžho ladacž a šej žadacž, hačž tebe slubošju, tak nebdu troschta tradacž.

Žy samne pschelia swjatu krej stej bym ja troschtowan, dnž namni nicžo cūste nej a bym schon womasany. Ach daj schaf mož tej trowej krowi, so twerdeho me nneži a me wucži, kač trowej lubošie šo džeržecž dyrbu kručie.

Ze Evangelia a Epistolie šo habyn na šo bešobu nepočasuja; ale dženska deri romadu stomuja. Žon šbožnik swojim služomnikam poweda, ščto won sa nich dušhie čjinicž je a wopisuje jim swoj kod kčzerpenju. Žo won sam romadu poišča stom slubenjom, kač deri je jeho služomnik a wotrocžy we tym swieći miečž dyrbia.

В

„Septuž